

то бѣше около края на работата си, съ която са занимаваха съ особено благодареніе, виждѣ тамъ долу на края на голѣмъя пѣть, видишъ ли онзи букъ, който е толкози высокъ и има такъизи голѣми клонни Струва ми са че сѣнката му ще та пази отъ слънцето тебе, който си толкози нѣженъ и гиздавъ Е? Пикильо, що казвашъ? онуй дърво струва ми са има сичкитъ желаеми преимущества.

Пикильо не отговори.

« Има даже петъ лакти надъ земята, късо клонче изсочено и като че нарочно направено да са закача на него товаръ много е сгодно Послѣ ако хубавецътъ онзи офицеринъ или другий отъ пріятелитъ ти мине отъ тамъ, ще има благодареніето да са научи отъ тебе какъ си отмъстява капетанинтъ Жуанъ-Батиста; туй ма убѣждава, и съ божя воля . . .

Пикильо са увѣри че смъртта му е неизбѣжна, и като обърнѣ послѣдната си мисль къмъ непознатия онзи момѣкъ, мысленно са прости съ него.

Въ тѣзи минута грѣмъ отъ пушкѣ екижъ въ лѣса.

Макаръ че грѣмътъ бѣше далечъ отъ мѣстото, дѣто происхождаше описваната отъ насъ сцена, макаръ че никой са не показа, но капетанинтъ, по вроденъ инстинктъ на лична отбрана, скочи бърже и слушаше да разумѣе отъ дѣ иде опасността; но въ ежщото време, побърже отъ него, Пикильо щомъ са видѣ освободенъ отъ натиска, скокнѣ и хвъркнѣ, и когато Жуанъ Батиста са обърнѣ, плѣнникътъ му бѣше доста далечъ. Като са намѣрваше близо до высокото клончато и многолиственно дърво, на което капетанинтъ бѣше преди малко опредѣлилъ да го обѣси, той прибѣгнѣ до първото средство за спасеніе което му представи Богъ. Той често бѣ излагалъ на опытни способноститъ си, и заради туй, увѣренъ въ тѣхъ, лекъ и гѣвкавъ, като котъ, той въздржнѣ възъ дървото и отъ клонъ на клонъ намѣри са въ единъ мигъ дваисетъ, трійсетъ лакти високо надъ земята; едничката му мисль, ако че е ималъ време да помисли, бѣ че капитанитъ не бы могълъ да иде по-